

splittelseslandene. Der er splittelse alle steder, og der er da kun én, der ler ad det, og det er Saddam Hussein.

Han kan satse på større og større splittelse og mindre og mindre risiko for, at han bliver afvæbnet, og så er der kun én vinder – det er Saddam Hussein. Er det dét, vi vil? Nej, det er der jo ingen, der vil, for alle vil jo afvæbne ham for hans masseødelæggelsesvåben. Men hvorfor i alverden gør man så det, at man ikke afvæbner ham og dermed støtter FN's resolutioner, som siden 1990 har opfordret verdenssamfundet til at få ham afvæbnet?

Kl. 19.00

Så skal jeg gå over til nogle konkrete svar. Hr. Lars-Emil Johansen stillede spørgsmålet om Grønland, og der er mig bekendt ikke nogen som helst planer om at inddrage Grønland. Der er en stående overflyvningsstilladelse, som blev givet af SR-regeringen i oktober 2001, og den kender man godt på Grønland. Det er, hvad der er at oplyse. Jeg har ikke oplysninger om, at der skulle være nogen som helst anden forbindelse mellem Iraks situation og Grønland.

Hr. Frank Jensen nævnte, at vi ikke har inddraget folkestyret. Jeg synes faktisk, vi har lyttet meget til folkestyret. Vi har hele tiden arbejdet med disse tanker, og vi har jo netop af hensyn til de meldinger, der er kommet fra Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og Dansk Folkeparti, øget det humanitære bidrag, tilføjet genopbygningsindsatsen og ændret styrkesammensætningen, præcis fordi vi har lyttet til Folketinget.

Det er ikke rigtigt, at der kun kommer tre personer inden for det medicinske område af sted, som hr. Frank Jensen nævnte, hvis jeg ikke hørte forkert. Det humanitære bidrag består af 50 mio. kr. og kan i forbindelse med genopbygnings- og flygtningeindsatsen komme op mod 300 mio. kr.

Tanken om, hvad kemiske og biologiske våben kan udrette i de forkerte hænder, er skræmmende, og derfor er det vigtigt, at der sendes et tydeligt signal om, at verdenssamfundet ikke tolererer udviklingen af eller brugen af sådanne våben. Som aktivt medlem af verdenssamfundet er det også Danmarks pligt at tage aktivt del i de situationer, der opstår. Vi kan ikke stå og se passivt på, at et militært diktatur holder verdenssamfundet og FN for nar ved systematisk at bryde resolutioner, som er vedtaget i FN's Sikkerhedsråd.

Våbeninspektørerne har godtgjort, at Irak har produceret 19.000 l botulinum, 8.400 l milbrand og 2.000 l aflatoksin til trods for, at de irakiske

myndigheder frem til sommeren 1995 hævdede, at der ikke eksisterede eller havde eksisteret et biologisk våbenprogram. Det er et citat af hr. Niels Helveg Petersen fra den 17. februar 1998, og der er vist ikke nogen, der tror, at nogle af de ting, som hr. Niels Helveg Petersen konstaterede eksisterede den 17. februar 1998, er blevet destrueret siden, for ellers havde vi jo nok fået det oplyst. Altså er situationen blevet værre.

Jeg skal ikke gå i detaljer med hr. Niels Helveg Petersens udtalelser om væsensforskellene fra 1998, men der er nogle forskelle. Dengang var våbeninspektørerne blevet smidt ud, og der havde heller ikke været de samme intense bestræbelser i FN's Sikkerhedsråd, som vi har haft nu. Det skyldes, at man dengang valgte at gå uden om Sikkerhedsrådet, og så var det jo ikke så svært at undgå de vanskelige diskussioner om at gå uden om Rådet.

Men der er langt flere ligheder end forskelle. Dengang som nu legede Saddam Hussein kispus, og derfor havde hr. Niels Helveg Petersen fået nok af det og sagde de kloge ord, som han gjorde. Der var nøjagtig de samme kemiske og biologiske våben, som Saddam Hussein ikke ville gøre rede for og ikke har gjort rede for. Vi mangler stadig en redegørelse for, hvad der er sket med de 31.000 kemiske våben, den daværende udenrigsminister efterlyste oplysninger om her i Folketingssalen i 1998 og 1999.

I 1998 var der også som i dag en række lande, der ønskede at give våbeninspektørerne mere tid, og vi har hørt om dem i dag. Det var lande som Sverige, Irland, Finland og Belgien. Dengang støttede de ikke en militæraktion, det gjorde heller ikke i dag, og også i den hjemlige debat skiltes vandene, men vi stod altså sammen med Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre.

Det folkeretlige grundlag for en militær aktion var nøjagtig den samme, som vi har i dag. Den eneste forskel er resolution 1441, som har opdateret og bekræftet – det gør den jo faktisk i den første passus – at der er FN-bemyndigelse til at anvende militær magt.

Forskellen er altså, at vi i dag står med et klarere grundlag, end vi gjorde i 1998, og at Irak er blevet endnu farligere. Socialdemokraternes ordfører dengang, fru Ingrid Rasmussen, sagde: Vi betragter de gentagne obstruktioner fra Iraks side som en global trussel med uoverskuelige menneskelige lidelser til følge. Disse obstruktioner er jo heller ikke blevet mindre.

Resolution 1441 taler ikke om en ny beslutning i Sikkerhedsrådet. Det, resolutionen siger,